

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 22-29

En sten. Det er hvad jeg har her. En almindelig sten, der har ligget ude i min have.

Jeg har mærket den, den er hård og ru nogle steder, men har også glatte punkter. Den er tung, fast og solid.

Sten kan bruges til mange ting. Man kan bygge med dem, der kan sprænges hul i dem, de kan trædes på, hugges i, man kan kaste med dem. Venter man længe nok, kan sten udhules af vanddråber. Man kan hugge dem ud eller lave dem kunstigt som mursten.

Sten og klippe bruges meget som billeder i Bibelen. Nogle moderne forskere mener, at Jesus, som vi faktisk altid har hørt var tømrer, i virkeligheden var stenhugger. Det ord, vi oversætter som tømrer, betyder i virkeligheden bare bygningsarbejder, det har man på dansk oversat til tømrer. Men da man i Israel i langt højere grad bruger sten end træ, når man bygger huse – sten har man mange af, træ ikke så meget - så var det slet ikke usandsynligt, at Jesus havde været stenhugger eller murersvend!

Det hører vi om i dag, hvor vi hører om en mand, der bygger sit hus på klippen. Fundamentet er solidt. Huset vælter ikke, selv om

det regner og vandet stiger. De af os, der bor nede i vandkanten her i Hjerting ved jo, at det er noget, man må tænke nøje over, hvordan huset er muret, og hvordan murene står, når vandet stiger. Den dag, der er højvande og storm fra sydvest, kommer murværket til at stå sin prøve, og det er for sent at gøre noget ved det, hvis det ikke er bygget ordentligt.

Jeg startede med stenen – der jo kan bruges til mange forskellige formål.

I Bibelen er ”sten” og ”klippe” ofte et positivt begreb. Man sammenligner Gud med en sten eller en klippe, når man skal fortælle, at Gud er solid, urokkelig og uforanderlig. Så er sten jo gode at hvile på, når man har brug for noget, der holder.

Men der er også gange, hvor det med stenen ikke er så godt. Når profeterne i Det gamle Testamente skal skælde ud på konger og rige folk, der er selvoptagede og uretfærdige, siger de, at de har hårde hjerter, hjerter af sten. Det er ikke så godt. Og i historierne om Jesus hører vi også om folk, der ikke alene havde hjerter af sten – de kastede også med dem mod andre, mod en svag kvinde, der var kommet galt af sted. Det protesterede Jesus mod – at deres sind var blevet så

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 346. 117. årgang
Juli 2016
ISSN 0901-2214

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

flintehårdt og ondt.

Men når vi er glade for billedet af Gud som det klippefaste fundament, vender det sig så ikke også mod os? I dag er vi jo blevet forbedne overfor folk, der netop er alt for skråsikre eller stensikre på noget. Dem, der mener, at de har fundet et solidt fundament, så de bliver enøjede fanatikere.

Men hvordan skelner man? Når vi nu gerne vil have et fast holdepunkt i tilværelsen, klippegrund under fødderne. Hvordan kommer man dertil uden at blive en, der smider med sten?

Her, hvor vi kommer ind i teksten, kommer vi ind i slutningen af den lange prædiken, Jesus holder, der kaldes for Bjergprædikenen.

I Bjergprædikenen taler Jesus meget om, hvordan vi mennesker skal gøre Guds vilje. Troen er ikke bare etisk teori, den kristne tro er praksis. Troen skal omsættes i dagligdagen, bare se at komme i gang, siger Jesus. Men han stiller meget høje krav.

I Bjergprædikenen taler Jesus om, hvordan vi skal tilgive, gengælde ondt med godt, vise fjendekærlighed, ikke bryde ægteskabet, ikke være afhængige af materielle ting, ikke dømme, ikke bekymre os for dagen i morgen.

Jesus vil ikke, at vi mennesker skal være limbodansere, hvor det gælder om at sætte stangen så lavt som muligt, og se, hvor lidt man kan slippe af sted med. Jesus vil, at vi skal være højdespringere og han sætter overliggeren rigtig højt.

Det har disciplene og vi det lidt dobbelt med. På den ene side siger de og vi, at det her er urimelig svært. Intet menneske kan

leve op til det her. På den anden side, når vi hører Jesus fortælle om, hvordan vi bør leve vores liv, synes vi også, der er noget rigtigt. Det her er ikke bare halvhjertethed og kompromiser. Det er sande og rigtige krav. Det svære er bare, som sagt, at vi har svært ved at leve op til dem!

Trods det lokkende tilsagn om det klippefaste holdepunkt er vi alligevel her til sidst kastet ud i usikkerheden. Hvornår bygger vi på klippe, og hvornår bygger vi på sand?

Tja, vi kunne jo knytte til ved det, som apostlen Paulus sammenfatter, nemlig at kærligheden er Guds væsen. Vel at mærke ikke hvilken som helst kærlighed, men den uselviske og givende kærlighed.

”Kærligheden er Evangeliets frugt, alt andet kan også et æsel gøre”, siger Luther.

”That is a good vending”, tænker vi, men alligevel. De mange ord om kærlighed er gode, det lyder godt, men kærligheden er ikke altid lige let at bestemme.

Hvornår er det, vi kalder kærlighed, selvpofrelse, og hvornår er det bare et ord for, at vi passer os selv og vores nærmeste?

Selv om det kan se strengt ud, så er det, at Gud stiller de højeste krav til os, en nåde. At Gud klippefast insisterer på det højeste er et udtryk for, at han tager os alvorligt.

I den sidste ende tror vi på, at Guds faderhjerter er blødt. Vi tror, at de høje krav ikke er en hårdhjertet dom over os og afsløring af vore ufuldkommenhed, men er et punkt, vi skal bevæge os imod. Forskellen på at tro og at være fundamentalist er også, at de her krav om at leve et liv i tro og kærlighed gælder os selv, og at vi ikke kan tvinge andre ind under vores opfattelse af, hvad der er

rigtigt.

For et par søndage siden var der en af bibelteksterne her ved gudstjenesten, der sagde, at det var Guds drøm at tage vores hjerter af sten fra os og erstatte dem med levende, bankende hjerter af kød.

Det er vel så det, der er Guds vilje med os: At vi har lov til at stå på den solide klippe og have et godt grundlag under vores liv og stå fast i livets storme. Men Gud vil ikke, at vi skal smide med sten; han vil, at vi skal have levende og medfølelse hjerter.

Amen

Arne Mårup
Hjerting

Salmer:
754, 448, 300, 323, 473, 666